

вимірюванні креативності ґрунтуються на протилежностях східної та західної культур. Тому такою важливою є роль культури у визначенні та оцінці творчості та підтримці творчих процесів. Культура може впливати на творчість, і цей вплив може проявлятися в тому, що люди з різних контекстів або культур, які мають різні концепції творчості, і люди з різних контекстів або культур приймають або вважають за краще використовувати різні креативні процеси у своїх творчих спробах. Оскільки визначення та оцінка творчості сильно залежать від культури, більшість спостережуваних відмінностей у фактичній творчості може бути результатом культурних відмінностей. Майбутні дослідження повинні докладати більше зусиль для ретельного вивчення впливу культури на «консенсусні компоненти чи операції» творчості або стандартні процеси чи критерії творчості. Окрім того факту, що культура, включаючи мову та середовище, може виховувати творчість, культура також може відігравати важливу роль у творчості у сприянні особистісної самореалізації внутрішньої сутності людини.

Список використаних джерел

1. Барнет Б., Еванз Д. Дизайн мислення. – К.: Наш Формат. 2018. – 224 с.
2. Chu, Y. K. «Oriental views on creativity» in Psi factors in creativity. eds. A. Angoff and B. Shapiro (New York: Parapsychology Foundation). 1970. – 50 s.
3. R.Strazdas, J.Černevičiūtė, Ž. Jančoras, R. Kregždaitė, V. Morkevičius. Macro, meso and micro factors for creative industry development: continuous improvements and system innovations. – Vilnius.2015. – 300 p.

УДК 11/33

КРЕАТИВ ЕКОНОМІЧНОГО ЗНАННЯ В ТRENДАХ КУЛЬТУРИ МИСЛЕННЯ

Н.В. Савчук, кандидат економічних наук

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, м. Київ

Ключові слова: креатив, освіта, економіка, наука, культура, мислення.

Якщо говорити про саме поняття «економічного знання», то воно з'явилося відносно недавно. Власне, економічне знання стверджується тоді, коли воно стає ринковим продуктом. В цьому і полягає основний смисл сучасного економічного знання. Але сьогодні проблема економічного знання, як і всього знання в цілому, в контексті сучасних епістемологічних дискурсів, набуває нових аспектів розуміння.

Як і кожний культурно-інтелектуальний феномен, економічне знання не може існувати в якості самостійної одиниці. Історія його розвитку показує, що воно завжди постає лише у взаємозв'язку з іншими формами

знання – політичним, філософським, історичним, моральним, правовим тощо.

Велику роль в становленні економічного знання як самостійного продукту інтелектуально-пізнавальної діяльності людини відіграла торгівля. Її зростання стимулювало економічний розвиток міст.

З початком епохи Просвітництва, у міру поширення видавничої справи, шкільної і університетської освіти накопичений обсяг і інтенсивність використання економічних знань швидко зростають. Саме в цей період інтенсивно формується ринкова економіка. У XIX столітті генерування економічних знань набуває вигляду і масштабів системно організованої фундаментальної науки і прикладних розробок самого різного призначення. Зростаюча економічна могутність стає неможливою без розвинених сфер науки і освіти, що забезпечують виробництво і застосування економічних знань [1].

Роль і значення економічного знання може вимірюватися масштабами наукових досліджень та інституційною організацією економічної науки, ступенем розвиненості і доступності систем освіти, рівнем технологічного розвитку і технічної культури. Наявність такого потенціалу знань в їх сукупності і взаємодії безумовно необхідна для перетворення соціуму у високорозвинене суспільство. Але коли починається перехід до такого суспільства? Очевидно тоді, коли утвердилося розуміння знання як певної самостійної сутності, за допомогою якої можна здійснювати найрізноманітніші операції: передавати від однієї особи до іншої, зберігати, володіти, продавати, купувати, вилучати, знищувати тощо. Тоді, коли почали вимірювати, відокремлювати від того, що постає в якості лише інформації, кодифікувати, подавати у формалізованому вигляді, у символах і знаках.

Проблема полягає не у визначенні відмінності між особистісним, науковим знанням та його іншими видами, які отримуються різними, в тому числі ненауковими способами. Вважається, що наукові економічні знання створюються в секторі фундаментальної економічної науки. Це особливий вид діяльності людини, який інституційно виділився відносно недавно. Відповідно до цієї діяльності виникає професія вченого-економіста. Як і куди еволюціонує фундаментальна економічна наука – питання на даний час є надзвичайно актуальним.

Дослідження останніх років показують, що сьогодні відбувається подальша концентрація виробництва економічних знань. Вони створюються в основному вченими-професіоналами. Причому не заради цікавості або любові до творчості як такої, а в силу попиту на знання взагалі і економічне зокрема. Під їх впливом, як показує практика життя, одержують розвиток економічні, ринкові відносини. Економічне знання за своєю суттю не є конкурентним ресурсом.

В розвитку економічних знань двигуном є все-таки попит, який потрібно навчитися вимірювати. Тому поняття одиниці економічного знання ґрунтується на ідеї, що воно підживлюється, рухається попитом.

Попит як би «запаковується» в одиницю знання. Отже, вимірювачем знання є число людей, які його спожили. Але є два моменти, які потребують уточнення. Перший – що вважати одиницею економічного знання, яку споживають, і другий – що означає споживання економічного знання.

Стосовно проблеми споживання економічного знання, то, як і будь-які інші продукти, воно стає таким, набуває значення, стає цінним, якщо на нього виникає попит. Для ринкових продуктів акт визнання (знання) полягає у їх купівлі. Для економічного знання як суспільного блага акт визнання полягає у його використанні в тій чи іншій формі – теоретичній або практичній. Найбільш продуктивне його використання – виробництво нового знання на базі використаного. Акт споживання економічного знання постає як мінімум у здійсненні зафіксованого попиту, як прояв інтересу, готовність до більш детального його використання.

Теоретичний аналіз показує, що для ефективності економічних знань, отже економічної науки, що виробляє знання в найбільших кількостях, необхідно дотримуватися певного оптимального співвідношення між усіма категоріями учасників. Кількість знань розуміється в моделі таким чином, що вона дорівнює числу людей, які сумарно спожили всі види знань. Це означає, що в економічній теорії важлива і робота вчених, і робота тих людей, які в своїй практичній діяльності доводять знання до кінцевого споживача [2].

Сьогодні в епоху зростаючої динаміки соціально-економічних, політичних змін і перетворень економічне знання також перебуває в ситуації постійних трансформацій. Насамперед під впливом найбільш актуальних епістемологічних дискурсів.

Список використаних джерел

1. Ільїн В.В. Фінансова цивілізація. – К.: Книга, 2007. – 528 с.
2. Важливість фінансової грамотності та міжнародний досвід [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: https://old.bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=83136318&cat_id=83136317